

України в редакції Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у зв'язку з прийняттям Бюджетного кодексу України» від 8 липня 2010 р. № 2457-VI [3].

Отже, проблема з вирішення порушення бюджетного законодавства досить велика. Адже це протиправне діяння завдає шкоду не лише окремим елементам, а й державі в цілому, та потребує постійного регулювання законодавця.

Література

1. Нагребельний В. П. Фінансове право України. Загальна частина: навч. посіб. / В. П. Нагребельний, В. Д. Чернадчук, В. В. Сухонос. – Суми: Унів. кн., 2004. – 320 с.

2. Бюджетний кодекс України: станом на 13.02.2016 р. / Верховна Рада України. – Офіц. вид. – К.: Парлам. вид-во, 2016.

3. Кримінальний кодекс України: станом на 1 вересня 2015 р. / Верховна Рада України. – Офіц. вид. – К.: Паливода А.В., 2015. – 212 с.

4. Іванський А. Й. Фінансово-правова відповідальність: теоретичний аналіз: монографія / А. Й. Іванський. – О.: Юридична література, 2008. – 504 с.

УДК 342.922(043.2)

Шевчук А. В., Сенишин С. Р., студентки,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Гончарук С. Т., к.ю.н., професор

ПОНЯТТЯ ТА ОЗНАКИ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ

Державна служба може бути розглянута в декількох аспектах, а саме:

соціальному – тобто державна служба як соціальна категорія - це професійне здійснення за дорученням держави громадсько-корисної діяльності особами, які обіймають посади в державних структурах;

політичному – як діяльність з реалізації державної політики, досягнення відпрацьованих політичними силами державно-політичних цілей і завдань у суспільстві і державі;

соціологічному – це практична реалізація завдань і функцій держави, компетенції державних органів;

правовому - юридичне встановлення державно-службових відносин, при реалізації яких і досягається практичне виконання посадових обов'язків, повноважень службовців і компетенції державних органів [1].

Новий закон України «Про державну службу» від 10.12.2015 року дає більш розширене, детальне поняття державної служби в Україні. Відповідно до ст. 1 цього закону під нею розуміється публічна, професійна, політично неупереджена діяльність із практичного виконання

завдань і функцій держави, зокрема щодо:

1) аналізу державної політики на загальнодержавному, галузевому і регіональному рівнях та підготовки пропозицій стосовно її формування, у тому числі розроблення та проведення експертизи проектів програм, концепцій, стратегій, проектів законів та інших нормативно-правових актів, проектів міжнародних договорів;

2) забезпечення реалізації державної політики, виконання загальнодержавних, галузевих і регіональних програм, виконання законів та інших нормативно-правових актів;

3) забезпечення надання доступних і якісних адміністративних послуг;

4) здійснення державного нагляду та контролю за дотриманням законодавства;

5) управління державними фінансовими ресурсами, майном та контролю за їх використанням;

6) управління персоналом державних органів;

7) реалізації інших повноважень державного органу, визначених законодавством.

З даного визначення можна виокремити такі ознаки державної служби:

1) це різновид державної, суспільно-корисної діяльності;

2) здійснюється на професійній основі особами, які займають посади в державних органах та їх апараті;

3) спрямована на практичне виконання завдань і функцій держави;

4) за виконану роботу особи одержують заробітну плату за рахунок державних коштів.

Порівняно із аналогічним законом 1993 р. у визначенні поняття державної служби за новим законом дається ширше розуміння цієї професійної діяльності щодо виконання завдань і функцій держави, а саме вона доповнюється ознаками публічності та політичної неупередженості. Практичне виконання завдань і функцій держави також трактується в новому законі доволі розширено. Передусім законодавець вперше закріплює для державних службовців необхідність не лише виконання законів, завдань і функцій держави, але й діяльність щодо формування державної політики.

Державна служба має ряд особливостей:

по-перше, вона становить властиву тільки їй сферу професійної діяльності. Всім своїм змістом, формами і методами ця діяльність спрямована на забезпечення виконання повноважень державних органів.

По-друге, як зв'язуюча ланка між державою і громадянином, державна служба покликана захищати права й свободи громадян. Конституційне положення про те, що «людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю» (ст. 3 Конституції України), виступає визначальним

стрижнем в діяльності державних службовців, незалежно від їх службового статусу [3].

По-третє, державна служба як суспільне явище — своєрідна форма відображення суспільних зв'язків і відносин, показник ступеня гуманності, людяності, існуючих в суспільстві порядків.

Отже, державна служба є видом суспільно-корисної, державної діяльності. Соціальний характер державної служби правової, демократичної держави визначається її природою, метою, функціями і принципами організації. Новий закон визначає поняття, принципи, правові та організаційні засади здійснення державної служби, орієнтованої на громадян в інтересах держави і суспільства. Він значно поглиблює поняття державної служби, деталізує її ознаки та зміст, що безперечно свідчить про його прогресивність та ефективність.

Література

1. Алфьоров С. М. Адміністративне право. Загальна частина: навч. посіб. / С. Ващенко, М. Долгополова, А. Купін. – К.: ЦУЛ, 2011. – 216 с.
2. Про державну службу: Закон України від 10 грудня 2015 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2016. – № 4. – Ст. 43.
3. Конституція України: прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 140.

УДК 692.73 313:338.48 (043.2)

Шмулявцев В. В., студент,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Білоусов В. М., старший викладач

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ АВІАЦІЇ В СФЕРІ ТУРИЗМУ

Прогрес на транспорті, зокрема розвиток авіаційних пасажирських перевезень, став визначальним фактором становлення масового міжнародного туризму. Нині важко переоцінити взаємозалежність цих двох інтернаціональних за своїм характером галузей сфери послуг, які разом складають один з найпотужніших секторів сучасного світового господарства. Актуальні тенденції, проблеми та перспективні напрямки трансформації сфери пасажирських авіаційних перевезень знаходять відображення у географії туристичних потоків, стають ключовими елементами системи менеджменту.

Проблематика організації транспортного обслуговування в туризмі докладно вивчена російськими і вітчизняними вченими, зокрема Біржаковим М. Б., Нікіфоровим В. І., Гвозденком А. А., Гуляєвим В. Г.,